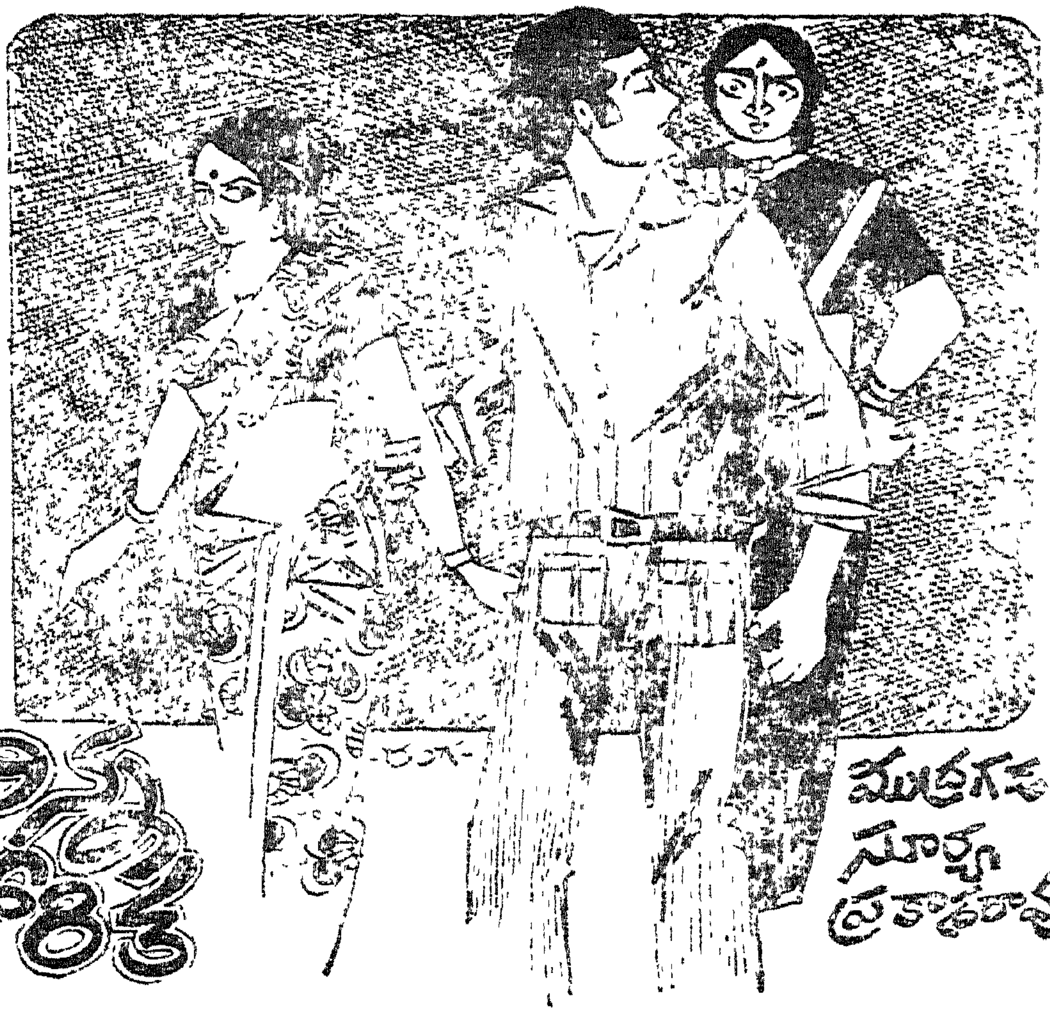

చిన్న కోరిక

ముద్రగడ సూర్య ప్రకాశరావు

ఆనందరావుకు చాన్నాళ్ళనుండీ ఒక చిన్న కోరిక తీరకుండా ఉండిపోయింది. ఆ కోరిక ఘడియ ఘడియకూ మనసులో మెదులుతూ నిలువెత్తునా అతనికి అనంతృప్తిని కలిగించేది. అది అంత పెద్ద కోరికేంకాదు, కలువరేకుల్లాంటి కళ్ళతో, కళ్ళకొసలనుండి వయ్యారంగా చూసే చూపులతో, ఆదరంగా సన్నగా నాజూగ్గా ఉన్న అమ్మాయి ప్రక్కన తను ఠీవిగా సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ, సరదాగా కబుర్లుచెప్పి ఆమెను నవ్విస్తూ ఆమె చిరునవ్వులను నాజూకు నవ్వుల్లోని అందాన్ని హృదయంలో నింపుకుంటూ, అలా షికారుగా మెయిన్‌రోడ్డుమీద నడచుకుంటూ, బీచ్ కెళ్ళి, అక్కడ ఆ అమ్మాయితో కొంతసేపు కబుర్లు చెప్పుకోవడం. ఇదీ అతని కోరిక. చాల చిన్న కోరిక. కాని ఇంత చిన్న కోరిక కూడ తీరకుండా ఉండిపోయింది. కారణం...అతనితో అలా తిరగడాని కొచ్చే అమ్మాయి దొరక్కపోవడమే.

పోనీ తన భార్యనే అలాంటి అమ్మాయిగా ఊహించుకొని షికారుకు వెళ్దామనుకున్నాడు. కాని అది అన్ని విషయాల్లోనూ అతని అసంతృప్తిని మరింత ఎక్కువచేసిందే తప్ప ఫలితం మాత్రం కనిపించలేదు. ఎందుకంటే అతను కోరిన అమ్మాయి లక్షణాలు ఏ ఒక్కటికూడా అతని భార్యలో లేవు. ఆమె పొట్టిగా, లావుగా, నల్లగా వుంటుంది. చీపికళ్ళు, అతనివైపు వయ్యారంగా చూడ్డానికి బదులు ఉరిమినట్టు చూస్తుంది. అతను మాట్లాడటానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా అన్ని మాటలూ

మాట్లాడేస్తుంది. అదీగాక అంత దూరం, అంటే సూపర్ బజార్ నుండి. బీచ్ వరకూ నడవమంటే మాత్రం 'నేను ఛస్తే నడవను. అంతంతలేసి దూరాలు నడవటం మాకు అలవాటేలేదు. మేము ఎక్కడికెళ్ళినా రిక్షాల్లోనే వెళ్తూండేవారం మా పుట్టింటి దగ్గర. కాని పెళ్ళయ్యాక ఇప్పుడు మీరు అంతంత దూరాలు నడిపిస్తే నేను వప్పుకోను' అంటుంది. ఆనందరావు కలాంటి సందర్భాలలో ఏడవాలో నవ్వాలో తెలీదు.

అదీగాక 'అంతమంది మగాళ్ళ మధ్య నడవటం నాకిష్టం ఉండదండీ సిగ్గుగా ఉంటుంది,' అంటుంది. 'అదేంటే సిగ్గెందుకు దీంట్లో తప్పేంఉంది. నువ్వు విశాఖపట్నంలో పనిచేస్తున్నవాడ్ని కాదు, ఏ పల్లెటూరివాడ్నో చేసుకో నుండవలసింది. ఎక్కడకో కదలకుండ వంటింట్లోనే కూర్చుని పొద్దు గడిపే సుండేదానివి' అంటే గుర్రుగా చూస్తుంది.

పోనీ ఎలాగోలా ఏ సినిమాకో అని బయలుదేరదీస్తే 'నా ప్రక్కనున్నప్పుడు మాత్రం మీరు సిగరెట్లు చుట్టలు కాల్చకూడదు. అలా అయితేనే నేను సినిమాకొస్తాను' అంటుంది. అదేంటే నా కలవాటు కదా, అంటే వప్పుకోదు.

ఈ విధంగా పాపం, ఆనందరావు కోరిక తీరలేదు.

తనతో అలా తిరగడానికొచ్చే అమ్మాయి లెవరున్నారా? అని చాలా సార్లు ఆలోచించాడు. అతని ఆలోచనల కెవరూ అందలేదు. అతని దురదృష్ట వశాత్తు కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో అందమైన అమ్మాయిలతో ఫ్రెండ్‌షిప్ ఉండివుంటే, ఇలాంటి సమయాలలో వాళ్ళను రిక్వెస్టుచేస్తే వప్పుకొనేవారేమో? కాని ఆ రోజుల్లో అమ్మాయిలతో మాట్లాడ్డం అంటేనే 'అదోలా' భయంగా వుండేది. ఒక్కోసారి వాళ్ళే కలుగచేసుకొని పలుకరించినా మాట్లాడటానికి తడబడేవాడు. వాళ్ళు నవ్వుకొని అతన్ని ఆటపట్టించేవాళ్ళు. ఇలాంటి జ్ఞాపకాలు అతని బాధను మరింత హెచ్చుచేసేవి.

బంధువుల పెళ్ళి అని విజయవాడ నుండి ఆనందరావు అత్తమామలు ఇంకొంతమంది బంధువులు విశాఖపట్నం వచ్చి వాళ్ళింట్లో దిగారు. అంతమంది బంధువుల్ని చూడగానే అతని గుండె ఆగినంత పనయింది. కాని వాళ్ళలో అందంగా ఉన్న ఓ అమ్మాయిని చూడగానే కాస్తంత సర్దుకుంది. ఆమెలో తనక్కావలసిన అమ్మాయి లక్షణాలన్నీ ఉన్నాయి. ఇప్పటికైనా దేవుడు తన మొర ఆలకించాడనీ, ఎలాగైనా ఈ అమ్మాయిని వప్పించి తనతో షికారుకు తీసుకెళ్ళాలనీ నిశ్చయించుకొని, కల్పించుకొని ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడటం, ఏవేవో విట్లువేసి ఆ అమ్మాయిని నవ్వించడం లాంటివి చేసి

చనువు పెంచుకొని అవకాశం దొరికితే తన కోరిక వెల్లడిద్దామని అనుకున్నాడు. 'మీరందరూ ఓ పదిరోజులయినా మా యింట్లో ఉండాల్సిందే, కాని అంత తొందరగా వెళ్తే మాత్రం వప్పుకొనేది లేదని' వాళ్ళతో అన్నాడు.

వీళ్ళందరికీ వండి వడ్డించలేక సతమత మయిపోతున్న అతని భార్యామణి, భర్త అస్తమానం ఆ అమ్మాయితో కల్పించుకొని మాట్లాడటం తినేసేలా చూడడం, ఇవన్నీ గమనించి, అతనింట్లో ఉన్నంతసేపూ వాళ్ళదగ్గరే కూర్చునేది. ఆవిధంగా ఆనందరావుకు ఆ అమ్మాయితో తన కోరిక చెప్పే అవకాశమే దొరకలేదు.

ఒకరోజు ఆ అమ్మాయే అడిగింది. "బావగారూ మీ ఊరు వచ్చాంకదా? మాకు ఇక్కడున్న ముఖ్యమైన ప్రదేశాలన్నీ చూపించరా?" అని.

"ఓ దానికేం—ఈ ఊళ్లో పెద్ద సూపర్ మార్కెటుంది. అక్కడ అన్ని రకాల వస్తువులు దొరుకుతాయి. ఈ ఊళ్ళో బ్రహ్మాండమైన మెయిన్ రోడ్డుంది; విశాఖపట్నం అంత చల్లగా ఉండటానికి కారణం సముద్రం ... ఇక్కడ మంచి బీచుంది. సముద్రపు ఒడ్డుకెళ్ళి, కాస్సేపు కూచుంటే ఎంతో హాయిగా వుంటుంది."

పకపకా నవ్వేసిందా అమ్మాయి. "ముఖ్యమైన స్థలాలంటే ఏవా? ఇంకేమీ లేవా మీ వైజాగ్‌లో" అంది.

"ఉన్నాయనుకో. కాని అవే నాకు నచ్చిన ప్రదేశాలు" అన్నాడు.

"అయితే నన్నెప్పుడు తీసుకెళ్తారు" అంది.

"రేపు ఆదివారం సాయంత్రం వెళదాం, మనిద్దరమే వెళ్తే అన్నీ తిరిగి చూడొచ్చు. మెయిన్‌రోడ్డుమీద సరదాగా నడుచుకుంటూ బీచ్‌కెళ్తే ఎంత బావుంటుందనుకున్నావు."

ఈ మాటలు ఎక్కడవిన్నుంచి విందో అతని భార్య తుఫానులా వచ్చి "ఆ అ...ఇద్దరే వెళ్తారు. నేనుకూడ వస్తాను, చూడవే చెల్లీ, పెళ్ళయి కాపురానికివచ్చి ఇన్నేళ్ళయిందా? ఒక్కసారైనా మీ బావగారు నన్ను ఊరంతా తిప్పి చూపించారా? తీసుకెళ్తే ఏ సినిమాకో గుళ్లోకో తీసుకెళ్తారు" అంది.

"అదిగో, ఆ అబద్ధాలే వద్దన్నాను. నేను ఎప్పుడు వెళ్దామన్నా అంతంత దూరాలు నేను నడవలేనంటావు!"

ఈసారి అనన్లేండి. మా అమ్మ నాన్నగార్ని కూడా తీసికెళ్దాం. రిక్షాలో గాని బస్సులోగాని వెళ్తే వేగంగా తిరిగొచ్చెయ్యొచ్చు," అంది.

అనవసరంగా మాంచి ఛాన్సు పోగొట్టేసింది, అని మనసులో అనుకుని పైకిమాత్రం "అలాగే" అన్నాడు.

మిగిలిన బంధువులంతా కూడా

బయలుదేరగా అందర్నీ కలిపి ఊరంతా తిప్పి తీసుకొచ్చాడు. ఆ మరుసట్రోజే వాళ్ళందరూ వెళ్ళిపోయారు.

రోజులు, నెలలు గడుస్తున్నాయి. కాని అతని కోర్కెమాత్రం తీరడం లేదు. కాగా వ్రేళ్ళుపాతుకొని మరింత బలిష్టంగా తయారవుతోంది. చాలసార్లు ఈ విషయమే ఆలోచిస్తూ బోలెడన్ని సిగరెట్లు తగలేశాడు. ఆలోచించగా, ఆలోచించగా అతనికో మంచి ఐడియా తట్టింది. ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న సుంద రిని అడిగితే? సుందరిలో తన ఊహా సుందరి పోలికలు చాల ఉన్నాయి. కాని సుందరి అంటే ఆఫీసులోని అందరు కుర్రక్లార్కులకు భయమే. ఎందుకంటే? మాట్లాడినంతసేపూ సరదాగా మాట్లాడి ఒక్కోసారి మూడ్ బాగోలేనప్పుడు కయ్యిమని లేస్తుంది. సుందరికి తను గొప్ప అందగత్తెనన్న అహంకారం కూడ ఉంది. అది ఆమె కళ్ళలో చేష్ట లలో స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అందుకే ఆమెతో తన కోరిక వెల్లడిచేస్తే ఎలా వుంటుందో అని జంకుతున్నాడు. చాల రోజులు ఈ ఆలోచనల్ని తనలో దాచు కున్నాడు. కాని ఒకరోజు ఉండబట్ట లేక ధైర్యంచేసి అడిగేద్దామని నిశ్చ యించుకున్నాడు. మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్‌లో అందరూ భోజనాలకు వెళ్ళాక ఆమె తన సీటులో కూర్చుని టిఫిన్ చేస్తున్న సమయంలో ప్రక్కన కూర్చుని నిమ్మళంగా అడిగాడు. "మీరు ఏమీ అనుకోనంటే ఒక చిన్న కోరిక మిమ్మల్ని కోరుతాను" అని.

"నేనేం దేవతనా మీ కోరికలు తీర్చ టానికి'' అని నవ్వింది. మళ్ళీ ఏదో ఆలోచించి, "ఏదో కోర్కె అంటు న్నారు'' అని సందేహంగా చూస్తూ సీరి యస్‌గా అంది.

"అ...అబ్బే! అలాంటిదేం కాదండీ, బాబోయ్! అలా చూడకండి. ముందు నేచెప్పేదంతా సావకాశంగా వినండి. నా కోర్కెలో ఏ దురుద్దేశంలేదు. గుమస్తా గాడ్ని. చాలీ చాలని జీతంతో ఏ కోర్కెలూ తీరకపోయినా ఈ చిన్న కోరిక అటూ తీర్చుకుందామని ఉంది. మీరు అపార్థం చేసుకోనంటే!..." అని తన మనసులోచి కోర్కెఅంతా విశదీక రించి చెప్పాడు.

ఆమె నవ్వింది.

"ఇట్స్ వెరీ సిల్లీ...మీరు భలే వారండీ...ఇదీ ఓ కోర్కేనా! ఇంత చిన్న కోరిక తీర్చుకోవడంకోసం ఇన్ని సంవత్సరాలు వేస్టు చేశారా!" అని మళ్ళీ నవ్వి "ఒక అలాగే...ఒక ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నవాళ్ళం, ఈ మాత్రం కోపరేషన్ మనలో లేకపోతే ఇంకెలా" అంది.

"అయితే ఎప్పుడు వెళ్దాం అంటారు" అన్నాడు ఆతృతగా.

అతని ఆతృతకు నవ్వుకుంది. "మీ

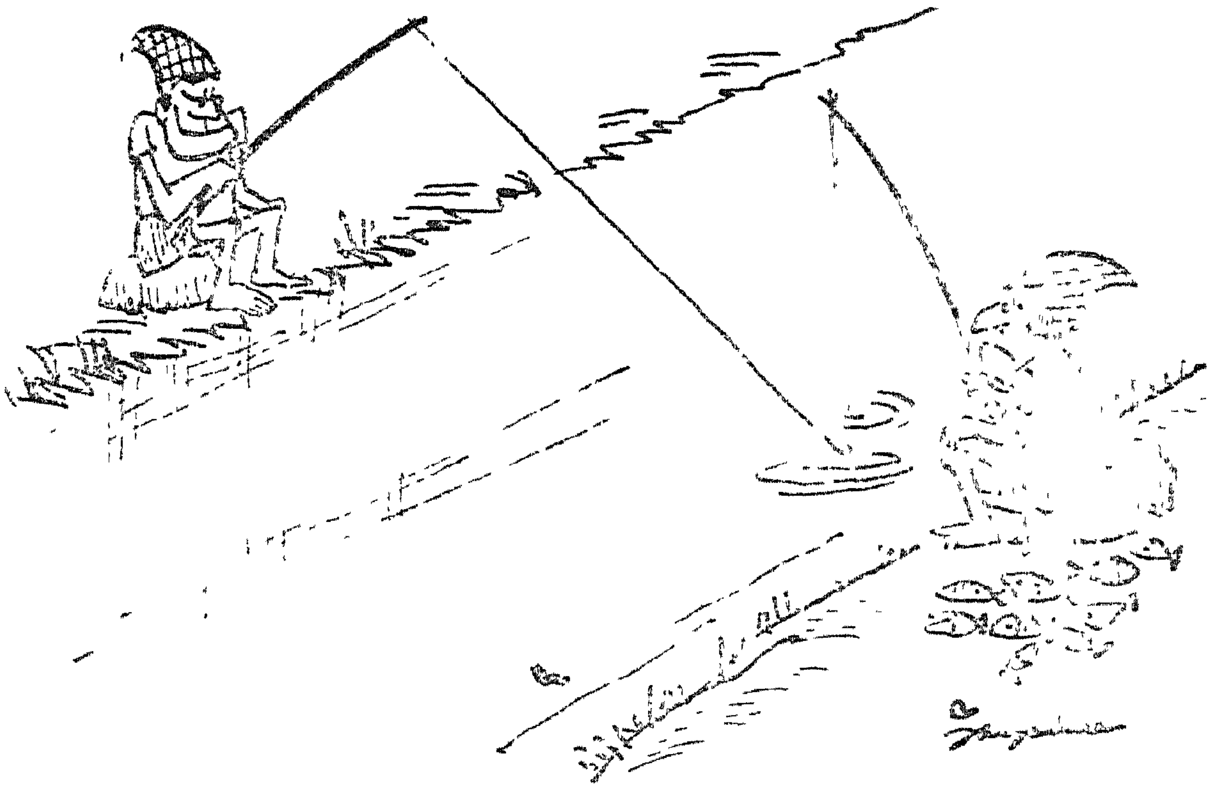

కన్వీనియెంట్ డేట్ చూసుకొని నాకు చెప్పారంటే ఆరోజు వస్తాను. కానిఒక్క సంగతి. ఇలావస్తున్నానని మీరు మరోలా భావించి పిచ్చి పిచ్చి వేషాలేస్తేమాత్రం" అంది పళ్ళుబిగించి.

"ఛొట్టు ... మీ తోడు. నన్ను నమ్మండి. నాకే దురుద్దేశం లేదు. ఆ రోజు మీరే చూస్తారుగా," అన్నాడు. ఆమెకు థేంక్స్ చెప్తూ.

ఇన్నాళ్ళకు తన కోరిక తీరుతుందన్న సంతోషంలో హుషారుగా ఇంటికొచ్చిన ఆనందరావుకు కుర్చీలో విచారంగా కూర్చుని ఉన్న భార్య కనిపించింది.

"ఏం అలా కూర్చున్నావేం ఇవ్వాల?" అన్నాడు.

"ఏం చెప్పమంటారండీ! అర్జంటుగా నేను వూరెళ్ళాలి, అమ్మకు వంట్లో బాగు లేదట. తీసుకెళ్ళానికి మానాన్నగారొచ్చారు" అంది.

"ఆ నిజమా!" అన్నాడు ఆనందంగా.

"ఇదేంటండీ మా అమ్మకు వంట్లో బాగులేదంటే అంత సంతోషపడిపోతున్నారు" అంది ఉక్రోషంగా చూస్తూ.

"చచ్చాంరా" అని నాలిక కొరుక్కొని, ఏంటన్నావూ! మీ అమ్మకు వంట్లో బాగులేదా? అరెరె జబ్బేంటో? పాపం...అన్నాడు విచారంగా ముఖం పెట్టి.

"జబ్బూలేదూ పాడూలేదూ జ్వరం అండీ. నీరసం ఎక్కువగా ఉందట. ఓ నాలుగురోజులు నే దగ్గరుంటే బాగుంటుందని నాన్నగారు అంటున్నారు."

"ఓ యస్ దానికేం..నాలుగురోజులు కాదు ఓ నెల్లాల పాటుండు. దానికేం భాగ్యం" అన్నాడు లోపలినుండి ఉబికొస్తున్న ఆనందాన్ని అణచుకుంటూ.

"మీకు మా గొప్ప వేళాకోలంగా వుంది. ఏంటి విశేషం ఈవేళ ఇంత

హుషారుగా ఉన్నారు. అయినా ఈ రోజు ఇంత ఆలస్యం అయిందేం?" అంది.

"అబ్బే! ఇదేం ఆలస్యం ఆరుగంటలకే ఇంటికొచ్చేశానుగా. బస్సు దొరకడం కొంచెం కష్టం అయింది, అందుకని కొంచెం ఆలస్యం."

"నాలుగున్నరకు ఆఫీసొదిలితే ఆరుకా ఇంటికి రావడం, ఊరుమీద షికార్లు కొట్టడం అంటే ఓయబ్బ ఏం సరదా."

"పెళ్ళి చేసుకున్నాక నేనెప్పుడు షికార్లెళ్ళానే ... వెళ్తే సంచిపట్టుకొని ఏ బజారుకో వెళ్ళడం తప్ప," అనుకున్నాడు మనసులో.

"హోటేలు తిండితిని ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకుండా ఆఫీసునుండి ఇంటికి రాగానే వండుకు తినండి," అని పురమాయించి, వంటింట్లో ఎక్కడే సామాన్లున్నాయో చూపించింది.

ఆ మరుసట్రోజే అతని భార్యామణి తండ్రితో కలిసి పుట్టింటికెళ్ళింది.

ఆమె వెళ్ళినరోజు సాయంత్రం ఆఫీసునుండి ఇంటికెళ్ళకుండా సరదా తీరేలా ఊరంతా తిరిగి హోటల్లో తన కిష్టమైన కోడి బిర్యానీ తిని, కిళ్ళీ బిగించి దర్జాగా సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఇంటికొచ్చాడు.

ఇంటిదగ్గర భార్యలేకపోవడంతో అతనికి ఎంతో రిలీఫ్‌గా వున్నట్టనిపించింది. ఆవిడుంటే ఇంటికొచ్చిందగ్గర్నుంచీ ఒకటే నస. ఎన్ని తెచ్చి పడేసినా, 'ఇంకా అదికావాలి ఇది కావాలి' అని. తనకు వినడానికి ఓపిక లేకపోయినా ఏదో ఒకటి అలా వాగుతూనే వుంటుంది. ఆరోజు హాయిగా ఇంట్లోనే సిగరెట్లు కాల్చుకున్నాడు. డాబామీద వెన్నెల్లో పడుకొని ఆకాశంలో చుక్కల్ని చూస్తూ అందమైన సుందరి రూపాన్ని మబ్బుల్లోని ఆకాశంలో ఊహించుకుంటూ, నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

ఆ మరుసట్రోజు సుందరితో కలిసి "రేపు ఆదివారం సాయంత్రం నాలుగున్నరకు మీయింటికొస్తాను. అక్కడ్నుంచి ఇద్దరం సూపర్ బజారుకు వెళ్ళి అక్కడ్నుంచి బయలుదేరుదాం" అన్నాడు. ఆమె వప్పుకుంది.

ఆదివారం మాంఛి ట్రిమ్‌గా తయారయి టై కట్టుకుని మూడు సిగరెట్ పేకెట్లు జేబులో పెట్టుకొని సుందరి ఇంటికెళ్ళాడు. అతనికిష్టం అయిన చిలకాకుపచ్చరంగు చీరలో కళ్ళు జిగేల్ మనిపించేలా తయారయి అతనికోసమే ఎదురుచూస్తున్నదామె.

కాఫీ త్రాగి ఇద్దరూ బయలుదేరారు.

సూపర్ బజారు బస్‌స్టాపు దగ్గర సుందరి ప్రక్కన స్టైల్‌గా నిలబడి సిగరెట్ ముట్టించి తన కోర్కెకు ప్రారంభోత్సవం చేశాడు ఆనందరావు.

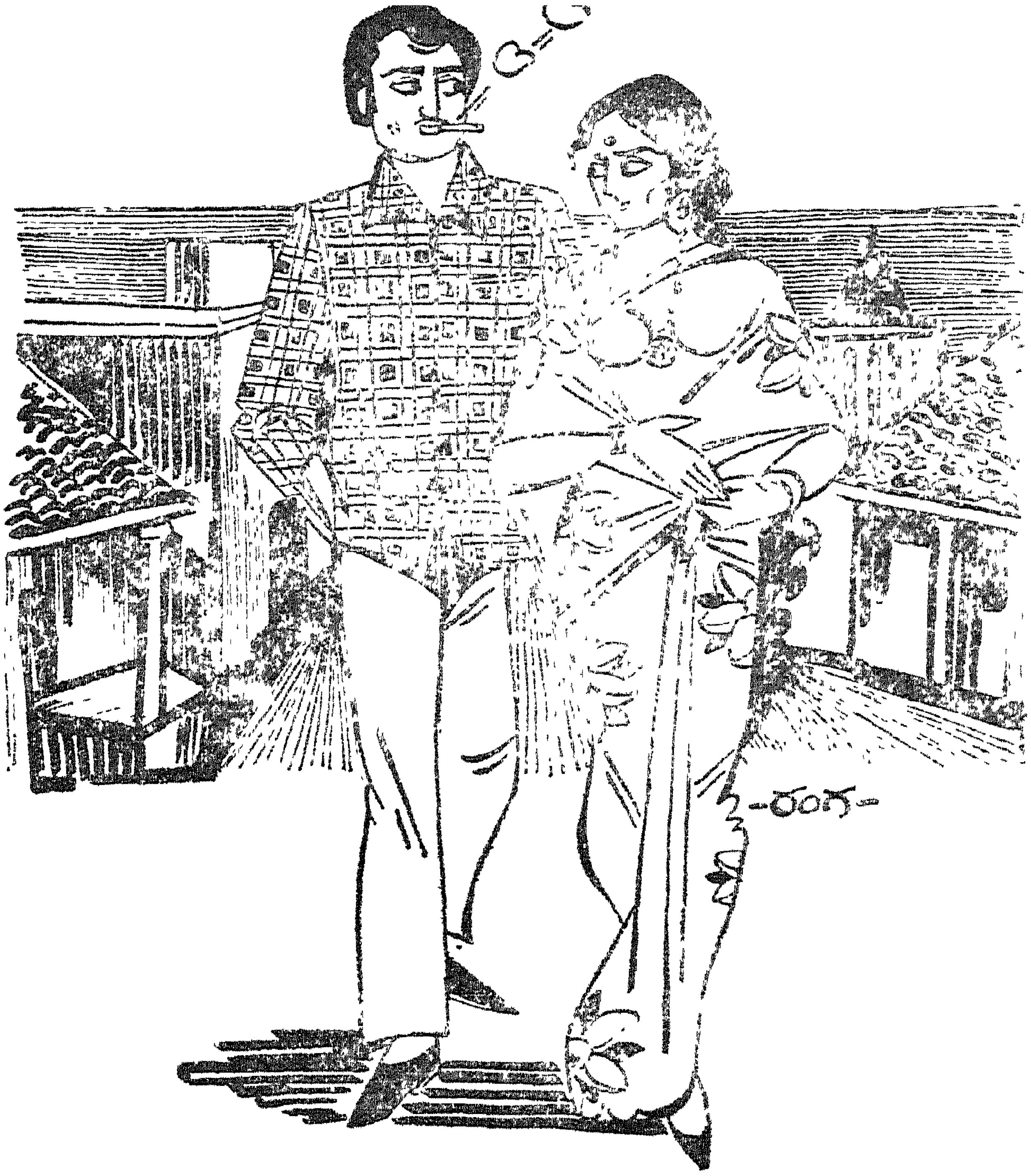

అందమైన సుందరి ప్రక్కన నిలబడి ఉన్న తన నందరూ ఈర్ష్యతో చూస్తున్నట్లుగా అనిపించిందతనికి. ఫోజుగా కాలర్ సర్దుకున్నాడు. ఇద్దరూ సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ వెళ్తున్నారు. ప్రక్కనే దగ్గరగా నడుస్తూ ఆమెకు ఏ మాత్రం తన చేయి కూడా తగలనీయకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నాడు.

అతని జాగ్రత్తను గమనించి నవ్వుకుంది సుందరి.

"ఫరవాలేదు లెండి, మరీ అంత బిగుసుకుపోయి నడవకండి 'ఫ్రీ' గా నడవండి. మీ చేయి తగిలినా నేనేం అనుకోను" అంది సన్నగా నవ్వుతూ.

"థేంక్స్" చెప్పి మామూలుగా నడవసాగాడు. అలా నడుస్తుంటే అతనికెంతో గర్వంగా, ఆనందంగా ఉంది. మరో సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

"ఏవండోయ్! అలా వరసగా సిగరెట్లు ఊదేస్తున్నారేంటి? అప్పుడే అరడజను కాల్చినట్టున్నారు. ఆఫీసులో ఎప్పుడూ కాల్చినట్టు నాక్కనిపించలేదు" అంది.

"అంత పెద్ద అలవాటు లేదనుకోండి. కాని ఈరోజు మాత్రం నేను మీ ప్రక్కగ రోడ్డుమీద ఉన్నంతసేపూ, నా పెదవుల మధ్య సిగరెట్టు ఉండవలసిందే."

అలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇద్దరూ బీచ్ వరకూ వెళ్ళారు.

ఇసుకలో కాళ్ళుదూర్చి కూర్చున్న ఆనందరావు ప్రక్కనే సుందరి కూర్చుంది.

చల్లగా వీస్తున్న పిల్లగాలికి సుందరి ముంగురులు చెదిరి ముఖంతో ఆటలాడు కుంటున్నాయి, ఆమె కళ్ళలోకి కృత జ్ఞతాపూర్వకంగా చూస్తూ.

"మీకేవిధంగా థేంక్స్ చెప్పుకో వాలో నాకు తెలీడంలేదు" అన్నాడు.

'దేని' కందామె కొంటెగా చూస్తూ.

"నాకింత కోపరేష నిచ్చినందుకు."

కిలకిల నవ్వి "ఏంటండీ మీరూ! మీ కోర్కేనూ, ఫన్నీ ఫెలో" అని అతని మోకాలిమీద చిన్నగా కొట్టింది.

గుండె ఝల్లుమంది ఆనందరావుకు, "ఏదీ మళ్ళీ కొట్టండి" అన్నాడు.

"నేనంటే మీకంతిష్టమా?" అంది, తన పెద్దకళ్ళను చక్రాల్లా తిప్పుతూ.

"అవునండీ! నాకేగనక పెళ్ళి అవ తుండా ఉండి ఉంటే మిమ్మల్నే చేసు కొనేవాడిని."

"నిజం."

"ఒట్టు మీ తోడు," అంటూ ఆమె చేతిలో చేయివేశాడు.

"ఏంటండీ! చిన్నపిల్లాడిలా మీ ఒట్టూ గిట్టూను" అంది, చేయి తీసు కోడానికి ఆమె ప్రయత్నం చేయలేదు. ఆనందరావు నరాల్లో తీయటి బాధ మొదలయింది.

ఆమె చేతినలాగే తీసుకొని సుతా రంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

ఆమె గభాలున చేయి లాగేసుకొని "ఎందుకలా చేశారు? ఊ..." అంది, కోపంగా చూస్తూ.

"సారీ! ఎందుకో అలా చేయాలని పించింది."

"ఇప్పుడలా అనిపించింది. మరికొంత సేపుంటే? ఇంకేమనిపిస్తుందో?"

"అబ్బే! అదేం లేదండీ! చిన్న పొరపాటు...అంతే! తప్పుచేశానుగా అందుకని, ఏదీ ఈ చెంప ఛెళ్ళుమని పించండి" అన్నాడు బుంగమూతితో ఆమెవైపు చూస్తూ.

"ఛ ఛ అలా అనకండి. నేను మీ చెంప పగలగొట్టడమా?" అంది.

"క్షమించాననండి," అన్నాడు మళ్ళీ ఆమె చేయి పట్టుకోబోతూ.

"ఏయ్ ఇదిగో...మళ్ళీ" అంది నవ్వుతూ. అతనూ నవ్వాడు.

ఆనందరావుతో జతకలిపాయి ఎదు రుగా నున్న సముద్రంలోని కెరటాలు.

* * *

ఆ రాత్రే ఆనందరావుకు బ్రహ్మాండ మైన కలొచ్చింది. ఆ కలలో సుందరి

అతని కళ్ళలో కళ్ళు కలిపి గిలిగింతలు పెట్టింది. తెల్లవారగానే హుషారుగా లేచాడు. ఆ రోజంతా అతని కళ్ళలో సుందరే ఉంది. ఘడియ ఘడియకు "ఎందుకలా చేశారు?" అంటున్న ఆమె రూపం లీలగా కనిపించేది. ఆ రోజు రాత్రి 'ఫస్టు షో' ఇంగ్లీషు సినిమాకెళ్ళి, హోటల్లో భోంచేశాడు.

ఆ రాత్రికూడ సుందరి రూపం అతన్ని వదల్లేదు. కొంటెగా చూస్తూ "ఎందుకలా చేశారు?" అంటూ చిరు కోపం ప్రదర్శించింది. గభాలున సుందరిని చేయిపట్టుకొని లాక్కున్నాడు. సుందరి తన వడిలో కరగిపోయింది.

ఎవరో తలుపు 'దబదబ' బాదటంతో తెలివొచ్చేసింది. అప్పటికి తెల్లవారుతూంది. బద్ధకంగా లేచి అలాగే కూర్చున్నాడు. తలుపు దబదబలు ఎక్కువై పోయాయి. కిటికీ దగ్గరకూడ ఎవరివో నాలుగైదు గొంతుకలు విన్పిస్తున్నాయి "ఎవర్రా వీళ్ళు," అని విసుక్కుంటూ వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. సుడిగాలిలా లోపల ప్రవేశించింది అతని భార్యామణి. "తలుపు తియ్యటాని కెందుకింత ఆలస్యం అయింది," అని ఆత్రుతగా అటు ఇటు చూస్తూ గది, వంటిల్లు, బాత్రూమ్ కలియతిరిగేసి ఎవరికోసమో, వెతికేస్తోంది.

పెట్టె బెడ్డింగుతో రిక్షావాడు ఆ వెనుక ఆమెతండ్రి లోపల ప్రవేశించారు. గుమ్మం దగ్గర, వీధిలోవాళ్ళు కొంత మంది నిలబడి ఉన్నారు.

ఇదంతా ఏంటో అర్థంకాక వెర్రి ముఖం వేసుకుని నిల్చున్నాడు ఆనందరావు. అతని భార్య వీధి తలుపు గడియ పెట్టొచ్చి, అరగంటనుండీ అరచి చస్తూ తలుపు బాదుతుంటే, ఇప్పుడా తలుపు తియ్యడం...ఇంతసేపూ లోపల ఏం

చేస్తున్నారు" అంతతన్ని నిలదీసి అడుగుతూ.

"ఏంటే? నీకేవన్నా పిచ్చెక్కిందా? నిద్రలేచి తలుపుతీశాను. అవును, ఏం టిలా అర్జంటుగా ఊడిపడ్డావు. అక్కడ ఒక నెలన్నా వుంటావనుకున్నాను."

"ఆఁ... ఆఁ... వుంటాను... నెలరోజులు నేనక్కడ ఉంటే మీరు దాన్నెవర్తినో పెట్టుకొని జల్సా చేస్తుం డండి." అంది విసురుగా.

"అయినా ముగ్గురు పిల్లల తండ్రి వయి ఉండి కూడ ఇదేం పనబ్బాయి? అదెవరో అమ్మాయితో తిరుగుతున్నా వట. పెళ్ళాన్ని పుట్టింటికి పంపించి, ఇదేం పని?" అని అతని మామగారు అంటుంటే, "ఇంతసేపూ ఇదే అను కుంటే ఇప్పుడు మీరూత యారయారన్న మాట. వెంటనే స్నానాలవీ కానియ్యండి పెదవాల్తేరు వెళ్దాం" అన్నాడు.

"మమ్మల్ని పిచ్చాసుపత్రి లో జాయిన్ చేద్దామనా పెదవాల్తేరు అంటు న్నారు?" అంటూ ఎగిరిపడ్డాడాయన.

"ఓర్నాయనో ... ఇదేంగోలరోయ్ దేవుడో..."అని గోలపెట్టి జుత్తు పీక్కు న్నాడు, ఆనందరావు.

"మీ వేషాలన్నీ చూస్తున్నాలెండి, ఎప్పుడు పంపినా రెండు మూడ్రోజుల్లో తిరిగి వచ్చెయ్యమనేవారు ఇప్పుడు నెలరోజు లుండమనగానే అనుకున్నాను మీరిలాంటి వెధవ్వేషాలేవో వేస్తారని. మా పెద్దమ్మ కొడుకు చంటన్నయ్య టెలిగ్రాం ఇవ్వబట్టి సరిపోయిందిగాని... లేకపోతే...అమ్మా!...అమ్మా...ఎంత బరితెగించారు."

"టెలిగ్రామా? ఎందుకూ?...ఏదీ ఆ...టెలిగ్రాం" అన్నాడు చికాగ్గా.

టెలిగ్రాం సారాంశం ఇదీ: 'బావగారు ఎవరో అమ్మాయితో తిరుగుతున్నారు. వెంటనే నువ్వు బయలుదేరిరా' అనీ. అసలు సంగతంతా అర్థం అయింది అతనికి.

వాళ్ళిద్దరికీ నింపాదిగా, తన కోరిక, ఆ కోరికను సుందరికి చెప్పడం, ఆమె అంగీకరించడం, నా ఆదివారంనాడు ఇద్దరూ కలిసి షికారెల్లడం...అంతా వివరించి చెప్పాడు.

ఇంతలా చెప్పినా ఆమెమాత్రం నమ్మలేదు. "కథల్రాస్తారు కదా, ఇదీ ఓ కథే," అని కొట్టిపారేసింది

ఆ తరువాత సుందరినే ఇంటికి తీసు కొచ్చి, ఆమెచేతకూడ చెప్పించి వాళ్ళను శాంతింపచేసేసరికి, ఆనంద రావుకు చావుతప్పి కన్ను లొట్టపోయి నంత పనయింది.